



U
C
E
N
I
C
I
E

Calea Spre Viața Veșnică



Gordon Lindsay

Alfa Omega Publishing

Publicată în original în limba engleză sub titlul:
The Way To Eternal Life
Christ For the Nations
P.O. Box 769000, Dallas TX 75376-9000
Copyright © by Gordon Lindsay

Tradusă și publicată cu permisiune.
Toate versetele sunt preluate din traducerea Cornilescu a Bibliei.

Traducere: Ionela Băloi
Corectură: Daniela Groza
Grafică copertă: Iulia Zarate Crihălmean
Tehnoredactare și adaptare grafică: Gabi Giulușan

Versiunea în limba română: Calea spre viața veșnică

Editura Alfa Omega Publishing
CP 1141, OP 8, Timișoara
300890, România
Tel/Fax: +(40) 256-284.912
E-mail: comenzi@alfaomega.tv
Comenzi on-line: www.alfaomega.tv/magazin

ISBN 978-973-1734-83-5

Calea spre viața veșnică

Ziua de 22 noiembrie, 1963, a fost o zi care a șocat și a întristat întreaga lume – a fost ziua când președintele Statelor Unite ale Americii, John F. Kennedy, a fost ucis de glonte de un asasin. Lumea grăbită și agitată s-a oprit când unul dintre cei mai mari lideri ai săi a murit.

Impactul incredibil al acestui eveniment a fost simțit în întreaga lume; totuși, un mare efect a avut loc asupra orașului Dallas, unde s-a întâmplat tragedia. Pentru cei care au fost martorii aceluiași eveniment, acea zi este o zi de neuitat. Printre cei care priveau în acea zi oribilul eveniment a fost și cel mai tânăr fiu al meu, Denis.

În dimineața zilei de 22 noiembrie, 1963, Denis și alți doi băieți au urcat în micul lui Volkswagen roșu și au pornit spre aeroportul Love Field din Dallas. În drumul lor au observat că ceasul mare de pe o clădire arătase că trecuse puțin de ora 11. Trebuiau să se grăbească pentru că știau că președintele va ateriza curând cu avionul. Au ajuns la aeroport înainte ca avionul să aterizeze. Curând a aterizat avionul, iar în câteva minute mașina președintelui a intrat pe poarta terenului. Unul dintre băieți era urcat pe Volkswagen și făcea poze. Președintele a privit la băiat, a zâmbit și apoi a salutat mulțimea în timp ce trecea.

Denis și prietenii lui au reușit să obțină bilete la Mart, locul unde președintele a fost programat să vorbească într-o oră. Mai târziu, în timp ce se plimbau pe lângă Mart, au văzut un reporter cu un walkie-talkie alergând spre locul fotografului. În acel moment, o mașină a intrat zgomotos cu sirenele pornite. În timp ce privea în vizorul aparatului, ceea ce a văzut l-a șocat peste măsură de mult. Președintele era trântit la pământ, iar doamna Kennedy și încă un bărbat erau aplecați spre el. Unul dintre fotografi a exclamat: „Președintele a fost împușcat!”

Băieții au urcat în Volkswagen și au urmărit mașina care gonia spre spital. Bărbații serviciului secret nu fuseseră încă puși în fața ușilor. Cu o curiozitate copilărească, au intrat înăuntru și au urmărit un reporter până spre camera unde trebuia adus președintele. O asistentă a alergat spre ei și i-a întrebat ce grupă sanguină au și dacă ar dori să doneze sânge în cazul în care va fi nevoie. Denis a spus că o va face bucuros, dar înainte de a se lua alte decizii, doctorii au chemat asistenta în salon și i-au spus că nu va folosi la nimic. Președintele nu putea fi salvat. La scurt timp s-a anunțat că președintele a murit!

În timp ce băieții se întorceau spre școală, aceștia erau foarte gânditori. Nimeni nu a zis ceva. Au trecut pe lângă ceasul pe care l-au privit cu doar 2 ore în urmă. Nu știau ei că sub acel ceas se ascundea arma unui asasin.

Au trecut pe lângă Oak Cliff și au avut parte de un alt șoc! Au ajuns la locul unde s-a tras pe stradă. Sângele era pe asfalt, iar polițiștii urmăreau un bărbat care a ucis un polițist. Polițiștii au reușit să-l prindă și l-au dus la secția de poliție. Mai târziu, s-a găsit dovezi că acel bărbat era cel care îl omorâse pe președintele Kennedy.

A fost o zi sobră pentru băieți. L-am întrebat pe Denis de impactul avut asupra lui evenimentul din acea zi. „Ne-a arătat cât de scurtă este viața și cât de brusc poate veni moartea. M-a făcut să realizez că indiferent dacă ai sute de bărbați care te protejează,

poți fi luat într-o fracțiune de secundă și trebuie să fii gata să pleci”, a răspuns Denis.

Există viață după moarte?

De când Iov a rostit cuvintele: „Dacă un om moare, va mai trăi el din nou?”, omenirea s-a întrebato: De unde am venit noi? Unde mergem? Care este destinația omului? Dacă omul va trăi din nou, cum va fi viața?

Există ceva în inima omului – un instinct de tânjire după imortalitate. Există ceva în om care spune că moartea și mormântul nu reprezintă sfârșitul. Într-adevăr, nu toți oamenii din lume cred că există viață după moarte.

Omul este cea mai măreață creație dintre toate ființele care trăiesc pe fața pământului – cu toate acestea, specia cea mai de jos posedă instincte care sunt remarcabile. De exemplu, dacă pui un porumbel mesager într-o cutie închisă și îl duci într-un loc la kilometri depărtare, într-un loc în care nu a mai fost – ce se întâmplă? Cum este eliberat porumbelul, pasărea se ridică în aer, zboară în cerc de câteva ori, apoi pornește spre o linie directă către casă. Curând va ajunge la locul de unde a plecat.

Acum, este posibil ca instinctul din porumbelul mesager să-l poată duce în siguranță acasă și, totuși, instinctul din om să nu-l poată duce în siguranță către casa cerească? Cu cât mai de preț este valoarea unui om decât a unui porumbel? Aceasta este ceea ce a zis Isus când a vorbit de vrăbii.

„Nu se vând oare două vrăbii la un ban? Totuși, niciuna din ele nu cade pe pământ fără voia Tatălui vostru. Deci să nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii.” (Matei 10 : 29, 31)

Natura ne învață că există viață după moarte. Un bob de grâu cade în pământ aparent doar pentru a muri. Dar nu! Natura a pregătit un miracol. Din moarte vine viața! Bobul de grâu care a murit primește nu doar viață, ci se și reproduce de mai multe ori. Cu siguranță că omul valorează mai mult decât un bob de grâu!

Isus a învățat destul de clar că există viață după moarte. Când saducheii au negat că a existat o înviere, El le-a zis: „Vă rătăciți! Pentru că nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu. Cât privește învierea morților, oare n-ați citit ce vi s-a spus de Dumnezeu, când zice: „Eu sunt Dumnezeuul lui Avraam, Dumnezeuul lui Isaac și Dumnezeuul lui Iacov?” Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii.” (Matei 22 : 29, 31, 32)

Da, tu și eu vom trăi din nou după această viață. Singura întrebare și cea mai importantă este dacă acea existență va fi una fericită sau dacă, ferească Dumnezeu, va fi de conștientizare a unei oportunități pierdute pe care am avut-o în timpul vieții noastre pe pământ?

Cine este Dumnezeu?

Aproape fiecare persoană din lume, cu excepția locului unde ateismul a devenit politica unei conduceri, crede într-o Putere Măreață – o Ființă Supremă, alta decât un

om, numită Dumnezeu. Omul, fiind creat după Chipul lui Dumnezeu, în mod instinctiv Îl cheamă pe El în vreme de necaz și încercare. În acel moment, rațiunea îi spune că există un Dumnezeu. Creatorul vorbește și spune că trebuie să existe un Creator. Creația declară că trebuie să existe un Creator. Efectele ne arată că trebuie să existe întâi o cauză.

Deși aproape toți cred în Dumnezeu, mulți știu foarte puțin despre El. Cum și unde poate fi dobândită această cunoaștere? Filosofii și oamenii de știință ne spun anumite lucruri despre lucrările Lui – sunt infinit de minunate; Universul este unul perfect și atent proiectat și este susținut împreună de legi neschimbătoare. Natura Îl prezintă pe Dumnezeu ca un Creator al frumuseții și varietății infinite. Din miliardele de fulgi de zăpadă care cad pe pământ nu există doi care să fie exact la fel. Cu toate acestea, știința și natura nu pot arăta aspectele morale ale lui Dumnezeu. Nu ne pot spune că El este un Tată iubitor sau că este un Dumnezeu al sfințeniei care urăște păcatul. Această cunoaștere trebuie să vină prin revelație. În lume există doar o carte care ne poate prezenta acest fapt – Sfânta Scriptură, Biblia.

Biblia ne arată că Dumnezeu este un Duh. Cei din vechime erau siguri că L-au văzut pe Dumnezeu în cerurile vizibile. Aștia au venerat Soarele, Luna și stelele. Grecii au avut dumnezeii lor – zei și zeițe. Totuși, alții L-au conceput pe Dumnezeu ca fiind imaginea unei fiare sau a unui șarpe. Isus a adus omului adevărata revelație despre Dumnezeu. El a declarat că este un Dumnezeu și El este Duh, iar „cei care se închină Lui trebuie să se închine în duh și adevăr.” (Ioan 4 : 24)

Pentru că Dumnezeu este Duh, El poate fi peste tot în același timp. Nu există limite ale puterii Sale. Deși nu putem vedea duhul cu ochiul nostru natural, totuși, știm că duhul există. Și noi suntem duh care trăim într-un corp. Când corpul moare, duhul nostru încă supraviețuiește.

Unii oameni încearcă să raționalizeze despre Dumnezeu, dar nu-L putem înțelege pe Dumnezeu doar prin rațiune, la fel cum nu putem raționaliza despre modul cum El a creat lumea din nimic sau cum a existat de la început. Înțelegem și Îl cunoaștem pe Dumnezeu prin credință.

Nu putem vedea undele radio, dar știm că ele există. Acestea trec prin mașinile și casele noastre. Astăzi, atunci când pornim radioul, putem auzi transmisia de la mii de kilometri depărtare. De asemenea, deși nu-L putem vedea pe Dumnezeu cu ochii noștri naturali, prin credință știm că Dumnezeu este prezent și că El ne aude atunci când ne rugăm. Așa cum declară și Scriptura: „Mă veți căuta, și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima.” (Ieremia 29 : 13)

Ce separă omul de Dumnezeu?

Biblia ne descoperă că Dumnezeu este un Dumnezeu al milei și dragostei, dar vorbește de El și ca de un Dumnezeu al sfințeniei. Pentru că Dumnezeu este sfânt și omul este păcătos, s-a creat o mare prăpastie între om și Dumnezeu. Un Dumnezeu sfânt nu poate privi cu aprobare asupra păcatului. Din acest motiv, părtașia dintre Dumnezeu și om s-a rupt. Păcătosul nu poate găsi o cale de a restaura această părtașie. El nu se poate ridica prin propriile strădanii și nu poate ajunge singur în cer. Omul ar fi separat pentru

eternitate de Dumnezeu dacă nu ar fi Cineva care are puterea să îl salveze.

Cum a reușit păcatul, care a separat pe om de Dumnezeu, să intre în lume? Nimeni nu poate nega faptul că păcatul există. S-ar putea ca unii să nu se recunoască pe ei înșiși ca fiind păcătoși, dar toți trebuie să fie de-acord că păcatul există în lume. Ca să realizezi că ceva este în neregulă cu societatea noastră, trebuie doar să citești paginile ziarelor care sunt pline de rapoarte de crimă și brutalitate. Ca să vedem că lumea în care trăim este foarte greșită nu e nevoie decât să privim la delincvența juvenilă, la creșterea numărului de crime și violențe, la miile de femei care își vând trupurile și trăiesc o viață de rușine și la instituțiile de stat care sunt pline de oameni dezzechilibrați mintal.

Păcatul nu este prezent doar la criminalii populației. Societatea murmură din cauza răului care a ajuns la culme – infidelitatea în căsnicie, divorțul, bețiile, perversiunea și depravarea. Așa cum zice și Scriptura: „Nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar. Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” (Romani 3 : 10, 23)

Unde își are păcatul originea?

Întrebarea este: de unde a venit păcatul? A existat mereu în lume? Dacă nu, de unde își are începutul? Ca să aflăm răspunsul, trebuie să ne întoarcem în grădina Eden. Când a creat Dumnezeu pe om, acesta era perfect și fără vină. Fiind creat în imaginea lui Dumnezeu, omul a avut puterea de a decide. Fără alegere, omul nu ar mai fi capabil să fie un om liber, care să poată avea libertatea de alegere între ce este rău și ce este bine. Omului i s-a dat libertatea de a asculta sau nu de poruncile lui Dumnezeu. Într-adevăr, omul a posedat oportunitatea nelimitată de dezvoltare și exprimare. Dumnezeu i-a zis să stăpânească Pământul și să-l supună (Geneza 1 : 28). Omului i s-a dat această stăpânire cu înțelegerea că trebuie să treacă un test. Adam a ales să nu asculte; a căzut testul și rasa umană a suferit de atunci consecințele neascultării. Dumnezeu a zis că neascultarea va aduce moartea și, din această cauză, lumea s-a transformat într-un mare cimitir. Dezamăgirea, decepția, suferința și mizeria au devenit istoria rasei umane din ziua lui Adam și până azi. Boala păcatului, moștenită de la Adam, s-a transmis la fiecare generație. Fiecare membru al rasei umane este un păcătos (Romani 5 : 12).

Acest lucru, numit „păcat”, a pus omului piedică în a ajunge la adevărul său potențial, la speranțele și idealurile sale. Păcatul a făcut ca fiecare civilizație să eșueze. Prin propriile eforturi, omul a făcut nenumărate încercări de a clădi o utopie pe pământ, dar, mai devreme sau mai târziu, în fiecare caz a dat greș. Starea prezentă a lumii arată faptul că omul este mai departe ca oricând de scopul său.

De ce este numit acest lucru „PĂCAT”?

Păcatul era în grădina Eden – omul a preferat să urmeze calea lui și nu calea lui Dumnezeu. Acest lucru înseamnă, mai degrabă, punerea pe primul loc a propriilor dorințe, și nu a vocii lui Dumnezeu.

Alegerea propriei dorințe este ceea ce dorește Satana. El a fost creat ca o ființă perfectă și sfântă, dar a decis să înlocuiască voia lui Dumnezeu cu voia lui și să

construiască în jurul lui o împărăție a lui. Acesta a căzut din punct de vedere spiritual și a fost aruncat pe pământ unde a devenit o așa ființă rea și depravată.

Abilitatea omenirii de a-și exercita puterea de a alege liber pentru satisfacerea propriilor scopuri egoiste a cauzat această nenorocire în care se află lumea de azi. Deși omul speculează că există „un impuls ascendent” în natură și că procesul „evoluției” va realiza, în timp, fără Hristos, un super-om din rasa umană, toate vor merge în jos.

Nu îndrăznim să avem o imagine superficială a păcatului. Păcatul este o încălcare a legii lui Dumnezeu. Natura coruptă a omului l-a făcut să se gândească în mod superficial la păcat și să glumească cu acesta.

Isus a zis că din natura rea a omului ies tot felul de rele.

„Căci dinăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtişagurile, lăcomiile, vicleşugurile, înşelăciunile, faptele de ruşine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia. Toate aceste lucruri rele ies dinăuntru și spurcă pe om.” (Marcu 7 : 21 – 23).

Unii presupun că anumite păcate nu sunt la fel de rele ca altele. Deși este adevărat că unele păcate sunt mai izbitoare, totuși, toate păcatele duc la moarte. Lumea gândește că un criminal care jefuiește sau ucide este extrem de rău, în timp ce un om care înșală puțin, înjură puțin, minte puțin și nu merge la închisoare este un cetățean destul de bun. Cu toate acestea, păcatele, mari sau mici, sunt expresia naturii decăzute a omului. Probabil că cel mai subtil pericol cu care se confruntă individul este sentimentul că el nu este la fel de rău ca alții, de aceea el nu are nevoie de salvare. De fapt, necredința, potrivit cu estimarea lui Dumnezeu, este o insultă adusă dreptății Sale. Dacă cineva nu ia în seamă Evanghelia care declară că toți oamenii au păcătuț și trebuie să se pocăiască, acea persoană are garantată propria condamnare.

De obicei, păcătosul nu realizează pericolul păcatului. Acesta tinde să tolereze păcatul și să se scuze pe el însuși, spunând nu doar că alții fac aceleași lucruri, ci și că fac altele și mai rele. Păcatul are un efect specific. Apucă un om și devine parte din el. Biblia ne spune că Moise „a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului” (Evrei 11 : 25). Păcatul oferă plăcere doar pentru un timp. Există o vreme când păcatul se întoarce împotriva victimelor lui și devine stăpânul lor.

Există o poveste despre un îmblânzitor de animale care a trăit în Londra. Îmblânzitorul a crescut un șarpe boa. A avut grijă de el până când acesta a crescut și a devenit enorm. La închiderea prezentării sale, la comanda lui, șarpele a alunecat spre scenă, s-a ridicat și s-a înfășurat în jurul omului până când acesta a fost ascuns de privirile spectatorilor. Publicul a aplaudat zgomotos până când oroarea a cuprins fețele celor care priveau. Un țipăt de agonie se auzea. Au auzit oasele îmblânzitorului cum se sfărâmau, os după os până când a rămas nemișcat. Șarpele a devenit stăpânul lui. Omul s-a jucat prea des cu șarpele. Aceasta este o imagine adevărată a ceea ce face păcatul cu victimele lui.

Ce se întâmplă cu omul care moare în păcat?

Ce se întâmplă, de fapt, cu păcătosul care moare fără Hristos? Încetează să

mai existe? Sufletul său adoarme sau se află în vreo stare de inconștiență? Există un loc ca și iadul? Este de înțeles faptul că persoana neconvertită nu este dornică să accepte perspectiva iadului. Cu toate acestea, este clar că, indiferent dacă cineva crede sau nu în iad, situația nu se schimbă.

În mod evident, iadul este unul dintre cele mai dificile subiecte din Biblie. Billy Graham spune că, de obicei, în timpul campaniilor sale de evanghelizare, el își rezervă o seară pentru discuția legată de acest subiect. Acesta adaugă, totuși, că timp de patru zile după această discuție, editorii ziarelor primesc foarte multe scrisori cu mesaje pro și contra în ceea ce privește acest subiect.

Sunt unii care învață că, dacă există un iad, acesta nu este veșnic. Totuși, ar trebui punctat că același cuvânt folosit pentru a prezenta eterna fericire a celor dreپți, același cuvânt este folosit pentru a descrie eternitatea necredincioșilor.

Sunt alții care învață că cei care Îl resping pe Hristos vor avea o a doua șansă. Putem spune că, dacă acest lucru este adevărat, Scriptura este foarte tăcută în această privință. Pe de altă parte, aceștia fac declarații de forma: „Astăzi este ziua salvării... Astăzi este timpul potrivit... Astăzi, dacă auziți glasul Lui!”

Este evident că e nevoie să fie o înțelegere clară despre cum este iadul și de ce oamenii ajung acolo. Anumiți extremiști au învățat că omul ar trebui să dorească să fie aruncat în iad, dacă este pentru gloria lui Dumnezeu. Cu siguranță, aceasta era o greșeală gravă, pentru că Îl face pe Dumnezeu o persoană rea care are plăcere să vadă moartea păcătosului. De fapt, adevărul este contrariul. Isus a zis: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3 : 16) Biblia învață foarte clar că Dumnezeu a pus la dispoziție toate resursele necesare, inclusiv crucificarea Fiului Său, ca toți oamenii să poată fi salvați.

Să luăm în considerare câteva întrebări generale despre moarte. Ateii cred că atunci când omul moare, acesta moare ca un animal – aceasta este totul pentru el. O asemenea perspectivă este contrară instinctului uman și experienței celor care au văzut cum mor oamenii. Chiar și Biblia este foarte categorică în învățătura că duhul omului este conștient după moarte. Isus a zis tâlharului de pe cruce: „astăzi vei fi cu Mine în rai”. A vorbit despre Avraam, Lazăr și despre omul bogat ca fiind conștienți după moarte. Pavel afirmă și el: „absenți din trup, prezenți cu Domnul”. Din cauza lipsei de spațiu nu putem cita din multele pasaje ale Scripturii care ne învață acest adevăr. Putem doar să spunem că evidența este atât de copleșitoare încât Biserica din toate timpurile, ca și întreg, a învățat în mod constant că oamenii sunt conștienți după ce mor.

Întrebarea nu este, de fapt, dacă cei morți sunt sau nu conștienți, ci dacă aceștia se află într-o stare de pace sau într-o stare de nefericire. Mulți cred în rai ca fiind pentru cei dreپți, dar nu sunt siguri ce o să se întâmple cu cei păcătoși după moarte. Poate Dumnezeu să fie așa de rău și să îi dea afară din cer? Întrebăm noi: va fi păcătosul fericit în cer cu păcatele sale? În timp ce este pe pământ, unde caută păcătosul tovrășie? Iubește să fie în Casa Domnului? Îl putem găsi la întâlnirile de rugăciune? Se bucură el cu cei ce se bucură atunci când păcătoșii se pocăiesc? Sau preferă tovrășia păcătoșilor și a minților lumești? Faptele omului din această lume oferă răspunsul referitor la locul în care va fi acesta pe viitor... cei nedreپți doresc să fie cu cei nedreپți, în timp ce oamenii

buni doresc să fie cu cei buni. Aceasta este legea atracției și a respingerii. Legea este adevărată nu doar pentru lumea aceasta, ci și pentru cea care are să vină.

Moartea nu aduce nici o schimbare fundamentală în natura omului. Dacă iubește răul înainte de moarte, va fi atras de rău și după moarte. Dacă un om iubește compania unui salvat din această lume, el va fi atras spre ei în lumea care are să vină.

Dacă păcătosul, care moare în păcatele sale, merge în prezența celui sfânt și salvat, acesta va fi extrem de nefericit. Se va simți rău într-o atmosferă de închinare. Va prefera, mai degrabă, să fie cu cei care sunt ca el – păcătoși și necurați. De aceea Isus, vorbind cu evreii care nu au vrut să accepte învățăturile Lui, a zis: „Eu Mă duc, și Mă veți căuta și veți muri în păcatul vostru; acolo unde Mă duc Eu, voi nu puteți veni.” (Ioan 8 : 21)

Când un om moare, duhul lui trebuie să meargă într-un loc. Unde merge? Rețineți: ce se aseamănă, se adună. Cei dreپți și spălați în sângele lui Isus sunt atrași în sfera celor dreپți. Păcătosul este atras în sfera celor păcătoși și necurați. Dacă cei dreپți ar merge în sfera celor neconvertiți, suferința lor ar fi imensă. Din acest motiv, Dumnezeu a trasat o prăpastie între cei răi și cei dreپți.

Gheena este un loc în care merg cei neconvertiți la credința în Isus. Legea atracției îi atrage pe cei care nu sunt spălați în sângele lui Hristos în regiunea celor păcătoși. La fel a fost cu omul bogat despre care a vorbit Isus în Luca 16 : 19 – 31. În timp ce a trăit pe pământ, bogatul a fost îmbrăcat în purpură și în subțire și a mâncat cele mai alese bucate. Nu se menționează dacă a fost sau nu un criminal sau dacă a fost considerat un om rău. Fără îndoială, acesta a fost privit ca un om de afaceri de succes. Bogatul a fost atât de absorbit de bogățiile și posesiunile lumești încât nu a mai avut timp să se pregătească pentru lumea viitoare.

În contrast, un cerșetor pe nume Lazăr, care zăcea la poarta bogatului și era plin de bube, nu avea unde să privească decât la Dumnezeu. La moartea lui, îngerii l-au dus în Paradis.

Bogatul a murit și el și a fost îngropat, probabil fiind onorat cu funerarii luxoase. Acest fapt a marcat sfârșitul pământesc al omului bogat. Isus duce povestea mai departe. Doar El putea deschide lumea de dincolo. Cele mai blânde buze care au vorbit vreodată ne spun că omul bogat a ajuns în Gheena. Acolo bogatul a suferit nu din cauza flăcărilor fizice, ci din cauza flăcărilor celui rău care există în acea zonă a întunericului.

Bogatul a posedat capacități care corespund cu cele pe care le avea în timp ce se afla în corpul pământesc. Putea să vadă, pentru că l-a văzut pe Avraam de departe. Putea să simtă, putea să audă, putea să converseze, putea să guste, a experimentat remușcări. A căutat în zadar să facă în așa fel ca Lazăr să ducă un mesaj la frații lui, ca ei să se poată schimba și să nu vină în locul în care era el. De asemenea, bogatul nu a arătat că ar avea vreo speranță de scăpare din acel loc. Era o mare prăpastie între el și locuința lui Lazăr.

Gheena sau iadul este un loc al separării de Dumnezeu, o regiune în care tot ceea ce este bun este interzis. Este un loc al nopții, al întunericului, iar descrierile date de Scriptură arată că iadul nu va avea în viitor condiții mai bune.

Ce se întâmplă cu creștinii după moarte? Așa cum am văzut, Lazăr a fost dus de îngeri într-un loc al celor dreپți, numit Paradis. Pavel vorbește despre un om care a fost răpit în Paradis sau în al treilea cer, iar lucrurile pe care le-a văzut au fost așa de glorioase încât i s-a interzis să le spună atunci când ajunge pe Pământ (2 Corinteni 12 : 1 – 4).

Cartea Apocalipsa descrie Noul Ierusalim ca fiind viitoarea casă a Bisericii. Descrierea dată în Apocalipsa 21 și 22 indică faptul că resursele unui Dumnezeu infinit au făcut un Paradis care este peste capacitatea umană de înțelegere și imaginație.

Sunt două căi – calea spre viață și calea spre moarte. Isus a vorbit despre acestea în Matei 7 : 13, 14:

„Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află.”

Nu toți cei care Îl proclamă pe Hristos vor intra în Împărăția lui Dumnezeu, ci acei care fac voia Lui.

„Nu oricine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.” (Matei 7 : 21)

Cum poate Hristos să mă salveze?

Am acordat un spațiu considerabil pentru a vă prezenta consecințele păcatului și efectele acestuia asupra păcătosului în lumea ce are să vină. Omul nu poate înțelege pe deplin locul lui Hristos în planul de salvare până când nu vede păcatul ca o boală mortală. Doar când va realiza puterea păcatului care îl ruinează, abia atunci va începe să caute o cale de salvare.

Hristos este calea de salvare. El a zis: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” (Ioan 14 : 6)

Oamenii au încercat, fără Dumnezeu, fiecare metodă de a aduce umanitatea înapoi la perfecțiunea Edenului, dar nimeni nu a reușit vreodată. Omul este căzut, ruinat și nu se poate salva pe el însuși. Nu există nici o soluție decât dacă există cineva care să plătească pedeapsa pentru păcat. Slavă lui Dumnezeu că există Cineva care poate – Domnul Isus Hristos!

Doar Hristos poate plăti pedeapsa. Doar El este în măsură să ia locul păcătoșilor, dar cum este în stare să facă acest lucru? Dacă ar lua Hristos locul păcătosului, atunci ar deveni ca și omul. Dacă trebuie să biruie orice ispită, atunci trebuie să fie ispitit în toate punctele, la fel cum suntem noi. Dacă El trebuie să asigure prețul răscumpărării noastre, atunci va trebui să plătească cu sângele Său. Așa cum a zis Petru: „căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de viețuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană.” (1 Petru 1 : 18, 19)

Din moment ce plata păcatului este moartea, dacă Isus trebuie să ia locul celui păcătos, atunci El trebuie să experimenteze moartea păcătosului. Trebuie să moară așa cum moare păcătosul – uitat de Dumnezeu. A făcut Isus toate aceste lucruri? Da. Și chiar mai mult! Născut din fecioara Maria, El a crescut și S-a maturizat la fel ca ceilalți copii ai oamenilor. Când a devenit bărbat, Isus a predicat Evanghelia, a slujit pentru cei nevoiași, a vindecat bolnavii, a fost ispitit în toate aspectele la fel ca și noi, Și-a jertfit sângele, a murit pe cruce ca preț de răscumpărare pentru mulți și a înviat din morți.

Există mulți oameni care se înfioară la menționarea sângelui lui Isus ca fiind

necesar pentru a salva omenirea. Aceștia pretind că abilitățile lor emoționale nu sunt în măsură să accepte o astfel de „religie a corpului”. Ei nu pot vedea nevoia ca Cineva să moară pentru ei. Cu toate acestea, să observăm pentru un moment ceea ce s-a întâmplat în anul 1940 când legiunile naziste au încercat să stăpânească Anglia. Franța și Țările de Jos căzuseră deja. Părea în acea vreme că totul era pierdut. Mulți au zis că nu se mai putea întâmpla nimic care să poată salva Anglia.

Totuși, ceva s-a întâmplat și a salvat toată națiunea. Erau tinerii bărbați care au urcat în avioanele Spitfires și s-au angajat în lupta cu flotele aeriene ale lui Hitler, care năvăleau peste Anglia în misiunea lor de distrugere. Tinerii bărbați în disperata bătălie au întors avioanele de bombardament, iar națiunea a fost salvată. Adevărul rămâne – trebuia plătit un preț. Înainte ca bătălia Angliei să se termine, elita Forței Britanice Aeriene a fost omorâtă. Au murit oameni ca alții să poată trăi. Au luat oamenii din Anglia în mod superficial sacrificiul pe care acești tineri curajoși l-au făcut? Deloc! Națiunea a realizat că sunt datori cu o mare recunoștință față de acești tineri. Winston Churchill în cuvintele sale memorabile a zis: „Niciodată nu au fost atât de mulți îndatorați la așa de puțini oameni.”

Există, totuși, o excepție. Întreaga lume datorează unui Singur Om șansa de salvare – Domnul Isus Hristos. El și-a întâlnit dușmanii fără să fie înarmat. Prin El avem noi iertarea de păcate și grațierea de moarte eternă.

De aceea cântăm noi mărețul cântec:

„Așa cum sunt la tine vin,
Putere n-am, smerit mă-nchin.
Mă spală-n sângele divin;
O, Mielule, eu vin, eu vin.”

Unii sunt convingeți că Isus Hristos poate să-i salveze, dar nu sunt siguri că El îi poate păstra. Se tem că undeva, pe drum, vor veni anumite ispite mari pe care nu le vor putea înfrunța. Răspunsul este că suntem salvați prin har și suntem păstrați în har. Dumnezeu a asigurat har pentru întreaga călătorie, dacă ne vom păstra privirile ațintite asupra lui Hristos.

Îmi amintesc că am citit despre o fetiță care avea de făcut o călătorie lungă cu trenul. În cursul zilei, trenul cu care călătorea a traversat un anumit număr de râuri. Apa, care se putea vedea înainte de a ajunge trenul la ea, ridica mereu îndoială și teamă în copil. Ea nu înțelegea cum putea fi râul traversat în siguranță. Totuși, pe măsură ce se apropiau se putea vedea și podul care făcea posibilă traversarea râului. Același lucru s-a întâmplat de câteva ori. Într-un final, cu o ușurare și încredere, fata a zis: „Cineva a pus poduri în cursul drumului.”

Adevărul este că mântuirea este mai mult decât o reformare sau o întoarcere a unei noi file. Este o experiență supranaturală. Este un sentiment de a fi născut din nou.

Ce înseamnă să fii născut din nou?

„Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3 : 3)

Nicodim, un lider religios al Israelului, a venit la Isus noaptea. Într-un mod mai degrabă de superioritate, el a recunoscut că s-ar putea ca Isus să fie un profet. Cu toate acestea, Hristos nu a făcut niciun comentariu legat de remarcă lui, dar a subliniat ceea ce este important arătându-i lui Nicodim propriile lui nevoi. În ciuda faptului că fariseul deținea o înaltă poziție bisericească, acest lucru nu-i asigura intrarea în cer. Isus a zis că, dacă nu se va naște din nou, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Aceste cuvinte l-au uimit pe fariseu. Se pare că, mai târziu, Nicodim a înțeles ce a vrut Isus să spună, pentru că acesta și-a riscat funcția în Sinedriu mergând cu Iosif din Arimateea și cerând în mod deschis trupul lui Hristos pentru a-L înmormânta după crucificare și moarte.

Nașterea din nou nu este o reformare, ci o transformare. Omul nu scapă de păcatele lui prin albirea lor; ele trebuie spălate în sângele lui Isus. Nimic nu-l poate îndreptăți pe om ca să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Această naștere din nou este ceea ce noi numim convertire. Isus a zis: „Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor” (Matei 18 : 3)

Adesea, oamenii încearcă să facă atât de multe lucruri atunci când încep să se preocupe de salvarea sufletelor lor. Unii caută să găsească pacea prin respectarea legii, dar legea nu are puterea de a salva. Scriptura declară: „Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului” (Romani 3 : 20)

Alții încearcă să obțină salvare renunțând la diferite obiceiuri rele. Să încetezi cu obiceiurile rele este bine, dar să încerci asta fără Hristos este ca și când ai încerca să distrugi buruienile tăindu-le de la vârf. Rădăcinile sunt tot acolo, iar buruienile cresc din nou și se împrăștie singure, așa că situația este, adesea, mai rea decât înainte.

Unii încearcă să obțină mântuirea fiind „buni”. Va fi un bărbat, care a comis o crimă, scuzat dacă promite să nu mai repete fapta? Să presupunem că un om a încetat brusc cu toate păcatele – ceea ce nimeni nu poate face prin propria putere. Ar trebui să țină cont de pedeapsa pentru păcatele pe care le-a comis deja.

O greșală foarte des întâlnită, pe care o fac unii după ce se conving că sunt păcătoși, este să creadă că, dacă vor încerca să fie mai buni, să se lase puțin câte puțin de toate păcatele, atunci toate acestea vor duce la salvarea lor. Nu este mai bine nici dacă numărul păcatelor se reduce, ci regretând păcatele și crezând în Isus. Celebrul evanghelist D. L. Moody a spus într-una din predicile sale:

„Oamenii vin la mine și se contrazic pentru că eu declar că Dumnezeu poate să salveze un om dintr-o dată. Aceștia îmi spun că salvarea trebuie făcută treptat. Puțin câte puțin un om este adus în har. Acesta este un lucru fără sens. Să presupunem că un om a venit la mine și mi-a zis: <<Domnule Moody, sunt într-o situație teribilă. Am furat 1500 \$ de la angajatorul meu. Ce ar trebui să fac?>> Ar trebui să-i spun omului să se gândească mult și să nu facă nicio schimbare în grabă? Ar trebui să-i spun că anul viitor ar trebui să fure doar 1000 \$ și anul următor doar 500 \$ și că în trei sau patru ani de-abia dacă va mai putea să fure ceva? Sigur că nu i-aș spune omului așa ceva. Căința și credința în Hristos reprezintă un act al momentului.”

Ce este convertirea?

Oamenii trebuie să se convertească; trebuie să fie născuți din nou. Trebuie să primească o viață nouă. Așa cum a zis apostolul Pavel: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Corinteni 5 : 17)

Unicitatea și gloria creștinismului sunt cele care dau omului o cu totul altă viață. Unii au trăit niște vieți foarte păcătoase. Aceștia au fost atât de răi, încât cu greu se pot ierta pe ei înșiși. În timp ce privesc peste anii irosiți, aceștia ajung să-și deteste trecutul. Care este răspunsul? Doar în Hristos este un răspuns. În El noi murim față de vechiul nostru trai și suntem născuți din nou la o nouă viață. Devenim în totalitate ființe noi în Isus Hristos.

Aici fac unii o greșeală foarte gravă. Ei nu se consideră păcătoși. Ca și fariseii, aceștia se consideră dreți. Cel mai mare păcat nu este crima, furtul sau chiar comiterea adulterului, pe cât de necurate sunt aceste păcate. Cel mai mare păcat este respingerea lui Isus ca Salvator. Hristos a iertat ucigașul; Hristos a iertat prostituata, dar ce poate El să facă pentru aceia care se gândesc în mod superficial la sângele lui Isus vărsat pe cruce? Așa cum scrie autorul cărții evreii: „Cine a călcat Legea lui Moise este omorât fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori. Cu cât mai aspră pedeapsă credeți că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului, cu care a fost sfințit, și va batjocori pe Duhul harului?” (Evrei 10 : 28, 29)

Oamenii au idei preconceptuate atunci când vine vorba de convertirea lor. S-ar putea ca unii să aibă o intensă experiență emoțională atunci când sunt salvați, iar anumite emoții joacă un rol în convertire. Cu toate acestea, este o greșeală ca cineva să se aștepte ca experiența lui să fie la fel ca experiența altuia. Există un singur element de bază care este necesar pentru toți cei care se convertesc: o schimbare a inimii. Când cineva și-a trăit viața potrivit cu voia lui, acesta va dori acum să i-o predea lui Hristos.

Unele convertiri au loc ca și rezultat al unei mari crize. Poate că cineva a experimentat o mare pierdere sau dezamăgire. În clipele de nevoie, omul se întoarce la Dumnezeu. Uneori, când cel drag este luat, devine simțită goliciunea unei vieți trăite fără Dumnezeu. S-ar putea să fie anumite circumstanțe care să producă dramatice și puternice convertiri. Cu ani în urmă a existat un om care era cunoscut pentru faptul că era mare oponent al Evangheliei, și totuși, acesta s-a schimbat dintr-o dată. A fost transformat. A devenit unul dintre cei mai credincioși urmași ai lui Hristos. Acest om era apostolul Pavel.

Este adevărat și că sunt mulți oameni care nu au o experiență atât de dramatică, dar care au fost convertiți în mod real. Uneori, asemenea persoane devin chinuite pentru că nu au simțit ceea ce alții par să fi experimentat. Este, adeseori, cazul celor care au devenit creștini încă de tineri. Acest fapt explică de ce aceștia nu au mers așa de adânc în păcat, cum au făcut alții. Acest lucru nu trebuie să îi alarmeze. Nu există niciun avantaj al celui care a fost târât în toate aspectele păcatului înainte ca să vină la Hristos.

Schimbarea reală a inimii este singurul element important în convertire. Mulți au o credință intelectuală în Evanghelie. Aceștia sunt de-acord cu spusele lui Hristos, dar convingerile lor nu au mers niciodată atât de adânc încât să poată face o diferență.

Bisericile sunt pline de oameni care nu au fost convertiți cu adevărat. Viețile lor nu au fost total schimbate. Nu au experimentat niciodată o dragoste adevărată pentru Hristos, nicio intensă ură față de păcat și nici nu a existat vreodată o încredințare categorică a vieților lor în mâna lui Dumnezeu.

Ce înseamnă să crezi cu adevărat în Hristos? Există o relatare despre un celebru om care a mers pe sârmă, trecând cascada Niagara. S-a spus de multe ori, dar ilustrează ceea ce vreau să spun.

Când acest om și-a anunțat planul lui îndrăzneț, oamenii au zis că este nebun. Mulți vorbeau de fapt că își va pierde viața în această încercare, dar a existat și o bătrână care a declarat că îl cunoaște pe cel care merge pe sârmă. Ea era sigură că omul poate să facă acest lucru și așa s-a și întâmplat. A reușit! Apoi, acesta a anunțat că va traversa cascada pe sârmă împingând o roabă. Încă o dată, mulțimea s-a îndoit, dar bătrâna a fost încrezătoare: „Cred că poate să facă acest lucru”, a zis ea. Din nou, omul a reușit. Acum, pentru a treia oară, el a zis că va traversa cascada cu o persoană în roabă. Spre surprinderea lui, nu a găsit pe nimeni care să dorească să participe. Într-un final, cineva a sugerat ca el să îi ceară bătrânei acest lucru pentru că ea a crezut puternic în el și s-ar putea ca ea să accepte oferta lui. Cu toate acestea, nimic din cer sau de pe pământ nu a putut-o convinge pe bătrână să se urce în roabă. Ea a avut credință în mintea ei, dar nu și în inima ei. A crezut că omul poate traversa cascada cu orice persoană în roabă, dar nu cu ea. Există mulți oameni care au credință în Hristos la nivel mintal, dar nu și la nivelul inimii. Ei cred că Isus poate să-i salveze pe alții, dar nu poate să îi salveze pe ei.

Indiferent dacă o convertire este dramatică sau se întâmplă repede, rezultatul final va fi același. Concepția omului despre lume va fi înnoită. Va fi o schimbare în sentimente, în comportament, în felul de trai. Omul nu-și schimbă modul de viață pentru a câștiga salvarea. Mai degrabă, felul lui de viață devine schimbat datorită faptului că el găsește mult mai atractivă calea lui Hristos.

Cum devine cineva un creștin?

Am văzut importanța convertirii și că cineva nu poate deveni un adevărat creștin fără această experiență. Întrebarea este: cum poate cineva să se convertească? Răspunsul este într-un singur cuvânt: pocăință. Pocăința înseamnă o întoarcere, o renunțare la păcat. Înseamnă o viață predată lui Hristos din toată inima.

Pocăința nu a fost niciodată un subiect popular pentru că prezintă un conflict aprins cu mândria omului. Ca și păcătos, când cineva își vede vina înainte, acest lucru nu este menit să îl facă să se simtă confortabil sau fericit. Poziția lui este aproape la fel cu cea a omului la judecată care a fost audiat și găsit vinovat. Aici este singura diferență: când prizonierul trebuie să își ducă sentința, Dumnezeu asigură un Substitut pentru cel care se pocăiește... Unul care va plăti toată pedeapsa pentru păcătos. Primul pas este ca acesta să își recunoască vina; acesta trebuie să nu privească păcatul așa ușor, în mod superficial. Hristos, dându-Și viața în locul păcătosului, nu este un subiect de luat în glumă.

Doi bărbați, care au fost prieteni în tinerețea lor, s-au întâlnit la poliție. Unul a fost judecătorul, iar celălalt prizonierul. Cazul s-a judecat, iar prizonierul a fost găsit

vinovat. Va putea judecătorul, considerând prietenia lor anterioară, să reușească să schimbe sentința? Nu, el trebuie să își facă datoria; dreptatea trebuie să se facă și legea țării să fie împlinită. A dat sentința: 40 de zile de grea muncă sau o amendă de 50 \$. Cel condamnat nu avea nimic din care să poată plăti, așa că îl aștepta închisoarea. De îndată ce judecătorul a pronunțat sentința, el s-a ridicat, și-a dat jos roba, a pășit spre prizonier și a plătit amenda acestuia. Apoi a zis: „John, azi vii la cină cu mine.”

Într-o zi, câțiva oameni au venit la Isus și I-au zis despre anumiți galileeni care au fost executați de Pilat. Isus i-a întrebat dacă ei cred că acești oameni au fost păcătoși mai mari de au suferit astfel în timp ce au murit. A adus apoi în atenția lor alți oameni care au pierit atunci când a căzut turnul Siloamului peste ei. Au fost acești oameni mai păcătoși decât restul lumii de li s-au întâmplat astfel de lucruri? Observați răspunsul dat de Isus:

„Credeți voi”, le-a răspuns Isus, „că acești galileeni au fost mai păcătoși decât toți ceilalți galileeni, pentru că au pățit astfel? Eu vă spun: nu; ci, dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel.” (Luca 13 : 2, 3)

Indiferent dacă omul moare ca și rezultat al unui accident sau moare de moarte naturală sau pentru că a fost comisă o crimă, soarta oamenilor este aceeași – dacă nu se pocăiesc.

Pocăința este predicată în toată Biblia. Ioan Botezătorul, „vocea care strigă în pustie”, a venit ca să predice pocăința. Hristos și-a trimis ucenicii în lume și le-a poruncit să spună oamenilor să se pocăiască: „Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.” (Faptele Apostolilor 2 : 38)

Pocăința înseamnă să îți pară rău de păcatele tale, dar este mai mult decât atât. Unii simt remușcări față de trecutul lor păcătos, dar nu suficient de mult ca să își schimbe căile. Adevărata pocăință înseamnă să îți pară rău de păcatul săvârșit și să te lași de el. Este o poveste despre un fermier care s-a rugat: „Doamne, sunt un păcătos. Am furat 47 de lăzi de fân de la Farmer Green. Doamne, să fie 50, din moment ce mâine mă duc după celelalte trei lăzi.”

Petru a comis un păcat grav atunci când s-a lepădat de Hristos, dar s-a pocăit cu adevărat. Iuda, pe de altă parte, a experimentat mari remușcări față de fapta lui diabolică, dar nu s-a pocăit.

Bisericele din toate confesiunile au diferite moduri prin care se ocupă de păcătoși. Unii se așteaptă ca cei convertiți să petreacă perioade lungi pe banca celui îndoliat. Unii se roagă pentru candidații lor. Metoda folosită nu face vreo diferență. Lucrul care contează este dacă cel convertit s-a pocăit cu adevărat. A ajuns Duhul lui Dumnezeu adânc în conștiința lor? Lacrimile de pocăință sunt un semn bun. O puternică experiență emoțională duce, adesea, la convertire. Vameșul s-a bătut cu pumnii în piept și a zis: „Doamne, ai milă de mine, păcătosul.” Întrebarea importantă este dacă ne-am pocăit noi cu adevărat. Urâm noi și detestăm păcatul pe care l-am iubit odată? Suntem hotărâți să ne lăsăm de păcat pentru totdeauna?

Lucrarea Duhului Sfânt este importantă în convertire. De aceea rugăciunea este atât de necesară în conexiune cu efortul trezirii spirituale. Fără puterea convingătoare a Duhului Sfânt, un vorbitor talentat poate produce un asentiment intelectual față de

adevărurile Evangheliei, un efect obținut în mod similar de un strălucit orator politic. Mulți oameni, care erau cunoscuți ca și rebeli, puteau face publicul să râdă sau să plângă la comanda lor, dar aceștia nu au făcut niciodată oamenii să se căiască.

Ațiunea Duhului Sfânt asupra Cuvântului este cea care frânge inimile de piatră și face ca un om să se vadă așa cum este în realitate. Totuși, convingerea aceasta nu este suficientă. Felix a tremurat în timp ce Pavel predica despre dreptatea și judecata care au să vină, dar convingerile lui nu erau suficiente ca să-l facă să se întoarcă de la păcat. În schimb, i-a zis lui Pavel: „Curând mai vrei tu să mă îndupleci să mă fac creștin!” (Faptele Apostolilor 26 : 28). Așadar, istoria ne spune că Agripa nu a fost niciodată convins.

Convertirea este ceva care schimbă viața unui om. Billy Graham, în excelenta lui carte – *Pace cu Dumnezeu* – face o incredibilă declarație referitoare la obișnuitele profesii ale religiei care se găsesc în multe din bisericile noastre de azi:

„Avem sute de oameni în America, oameni care au numele scrise în registrele bisericii. Aceștia merg la biserică și sprijină activitățile ei. După terminarea serviciului divin, dau mâna cu slujitorul bisericii și îi spun ce predică splendidă a predicat. Ei ar putea să aibă un limbaj de creștin. Mulți dintre ei pot cita o bună parte din Scriptură pe care au memorat-o, dar aceștia nu au experimentat niciodată adevărata pocăință. Au față de religie o atitudine de „nici nu urăsc, nici nu-mi place prea mult”. Se întorc spre Dumnezeu și se roagă atunci când ajung în necaz, dar în restul timpului nu dau prea multă importanță rugăciunii. Biblia învață că, atunci când o persoană vine la Hristos, se produce o schimbare care este reflectată în tot ceea ce face.”

Nu există nici un verset din Scriptură care să indice că poți fi creștin și poți trăi orice fel de viață dorești. Când Hristos intră în inima omului, cere ca El să fie Stăpân și Domn. El cere o predare totală. Cere control asupra procesului intelectual. Cere ca trupul creștinului să fie supus Lui și doar Lui. El cere talentele și abilitățile tale. El cere ca toată munca ta să fie făcută în Numele Lui.

Credința în Hristos – Calea spre salvare

Omul care s-a pocăit este pregătit pentru salvare, pentru mântuire. Pocăința este partea omului. Pocăindu-se, el trebuie să permită lui Dumnezeu să-Și facă partea Sa. Chiar și păcătosul care s-a căit de păcate nu se poate salva singur. El trebuie să se încredă pe deplin în faptul că Dumnezeu are salvarea pentru el – lucrarea terminată de la Calvar.

Ce înseamnă fraza „lucrarea terminată a lui Hristos”? Se referă la cuvintele lui Isus pe cruce, când a zis: „S-a isprăvit.” Acesta înseamnă că planul salvării a fost complet în acel moment. Nu mai era nimic de făcut. Omul nu mai poate îmbunătăți acest plan; nu se poate face singur mai bun; nu merită salvarea prin nimic din ce ar putea face el. Salvarea este a noastră, pur și simplu, pentru că este o lucrare de răscumpărare terminată la Calvar.

Acceptarea lui Hristos nu trebuie să fie un experiment temporar. Trebuie să fie o decizie foarte categorică. Trebuie să fie predare totală pentru Hristos. La fel ca un bun soldat chemat să slujească pentru țara lui în ciuda greutăților și pericolului, la fel soldatul

de la cruce merge înainte și nu mai privește înapoi. A lăsat toate în urma lui. Scopul lui este ca orice s-ar întâmpla, fie că va trăi sau va muri, fie că se va scufunda sau va înota, să Îl urmeze pe Hristos cât timp trăiește. Nimeni nu ar trebui să spună: „O să încerc acest lucru și să văd dacă este ceea ce am sperat eu să fie.”

Isus a zis: „Oricine pune mâna pe plug, și se uită înapoi nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu.” (Luca 9 : 62). Când un om lasă ca nesiguranța să pătrundă în mintea lui, el devine o pradă ușoară pentru dușman.

Credința este lucrul care îl deosebește pe om de dobitoace. Un animal mănâncă, bea, se înmulțește, dar nu are capacitatea de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Nu are capacitatea de a fi conștient de Creatorul lui. Acest lucru este rezervat doar oamenilor. Este trist că unii oameni nu au credință. Mănâncă, beau, se bucură de aceeași binecuvântare a vieții, dar în domeniul credinței nu se ridică mai presus de un animal.

În timp ce era la putere, Nikita Khrushchev, în mod batjocoritor le-a zis astronautilor că îi trimite în orbită „ca să Îl caute pe Dumnezeu”. Aceștia au răspuns mai târziu că nu L-au putut găsi pe Dumnezeu acolo. Bineînțeles că nu L-au văzut niciodată pe Dumnezeu. Oamenii fără credință nu-L pot vedea pe Dumnezeu.

Simplicitatea salvării este văzută în convertirea tâlharului de pe cruce. În timp ce privea pe Mântuitor suferind în agonie și vedea că, totuși, El, în infinita Lui compasiune pentru omenire, se ruga pentru dușmanii Lui, tâlharul s-a convins că Isus era Hristosul. Și-a certat colegul, pe celălalt tâlhar, pentru că nu a arătat nici un regret și a declarat că, în timp ce ei suferă pe drept pentru păcatele lor, Cel care este între ei este nevinovat. Acesta i-a zis, apoi, lui Isus: „Doamne, adu-Ți aminte de mine când vei fi în Împărăția Ta.” Domnul i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îți spun că astăzi vei fi cu mine în Rai.” A fost atât de simplu. Este clar că tâlharul nu avea nici un merit. Totuși, Hristos i-a promis că va fi cu El în Rai exact în acea zi. Cum se poate una ca asta? S-a întâmplat datorită lucrării complete de la Calvar.

Așa cum am zis, unii oameni par să nu aibă nicio credință. Cu toate acestea, Biblia declară că toți oamenii sunt născuți cu o măsură de credință. Nu am fi putut să ne continuăm o zi activitățile vieții dacă nu ar fi fost credința. Oamenii merg, fără ezitare, în avion și fac călătoriile pe distanțe mari. Dacă echipajul ar eșua să fie precaut, să fie atent la regulile de siguranță sau să urmeze direcțiile date de dispeceratul, toți pasagerii și-ar putea pierde viețile. Totuși, oamenii au credință; sunt încrezători că echipajul, fiind instruit în arta navigației, îi va duce în siguranță la destinație. Toți, fie că sunt păcătoși sau sfinți, au credință; dar unii nu au credință în Dumnezeu.

De aceea, când spunem despre o persoană că și-a pierdut credința, vrem să spunem că și-a pierdut credința în Dumnezeu. Odată a avut credință. Este natural pentru un copil ca să creadă. Isus a zis: „Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.” (Matei 18 : 3) După ce indivizii se maturizează și intră în contact cu îndoiala, scepticismul și păcatul din viața lor îi fac să își piardă credința.

Unii simt că trebuie să înțeleagă totul despre Dumnezeu înainte ca să accepte salvarea. Aceasta este o teorie ridicolă. Sunt multe lucruri pe care mintea noastră limitată nu le poate înțelege. Nu putem înțelege cum a creat Dumnezeu lumea din nimic. Nu putem înțelege cum Dumnezeu a existat dintotdeauna. Totuși, creația arată că există

un Creator. Timpul arată că a existat o eternitate. Credința în Dumnezeu este un lucru simplu. Este o simplă încredere în bunătatea Lui. Dumnezeu este serios în ceea ce spune. Promisiunile Sale nu pot da greș. El nu a creat omul și nu i-a dat promisiunea salvării doar ca să-l necăjească. Un Dumnezeu care are puterea să aducă la viață acest Univers măreț nu se va face vinovat de a fi atât de imprevizibil. Așa cum un tată dorește ca toți copiii lui să se încreadă în el, la fel Dumnezeu dorește ca toți copiii Lui să aibă încredere în El.

Ce este credința?

Într-o zi, o fetiță a întrebat pe tatăl ei despre ce a vrut pastorul să spună când a vorbit despre credință. El i-a spus să aștepte răspunsul. Câteva zile mai târziu, el făcea ceva în pivniță. Intrarea era o ușă capcană. Fetița a strigat la tatăl ei:

„Pot să vin jos la tine, tată?”

„Da”, a zis el. Fetița a început să intre, dar a observat că scara fusese dată la o parte.

„Nu pot să vin jos”, a zis ea. „Nu este nici o scară”.

„Sari jos”, a răspuns tatăl.

„Dar nu pot să văd nimic”, a răspuns fetița.

„Te voi prinde eu”, i-a zis tatăl.

„Păi, nu te pot vedea”, a zis fetița.

„Dar eu te pot vedea”, a răspuns tatăl. „Sari și eu voi avea grijă ca să te prind. Brațele mele sunt larg deschise acum.” Copilul nu a mai stat pe gânduri. Era sigură că tatăl ei era gata ca să o prindă, deși ea nu-l putea vedea. A sărit și a fost prinsă de brațele tatălui ei.

Acest lucru este ca și credința noastră. Calea pare întunecată. Noi nu-L putem vedea pe Dumnezeu, dar Dumnezeu este acolo, gata să ne primească atunci când venim la El. În timp ce, prin credință, Îl primim pe Hristos, putem simți brațele Lui cum ne susțin.

Atunci când venim la Hristos se întâmplă același lucru. Noi credem, iar Hristos realizează miracolul salvării. Într-adevăr, este un miracol. Are loc ceva foarte real. Suntem trecuți de la moarte la viață; există o nouă natură: „Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Corinteni 5 : 17)

Chemarea de dragoste a lui Dumnezeu

Cea mai puternică încurajare pentru ca omul să se întoarcă spre Dumnezeu este minunata Lui chemare de dragoste. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât a dat...” Dumnezeu îl cheamă pe păcătos pentru că îl iubește.

Un slujitor a povestit despre un tânăr pe care l-a întâlnit într-o zi în tren. A observat că tânărul părea necăjit și într-o stare de agitație. După un timp, slujitorul a început să converseze cu el. I-a spus tânărului că a observat că este necăjit și ar dori să îl ajute.

La început, tânărul părea că nu dorește să vorbească, dar după un timp a hotărât să își despovăreze inima. A spus că a trăit o viață de neascultare și i-a făcut pe părinții lui să sufere din cauza comportamentului său. Când aceștia au încercat cu dragoste să îl facă

să își schimbe calea, el le-a spus, la mânie, că va pleca și nu le va mai deschide niciodată ușa. I-a lăsat cu inimile frânte și în mare tristețe.

La fel ca și tânărul risipitor, el și-a urmat propria cale timp de câțiva ani, satisfăcându-se pe sine în plăcerile lumii, sau cel puțin așa credea el. Din nou, la fel ca și fiul risipitor, vremurile rele au venit asupra lui și a început să se gândească la mama și la tatăl lui față de care s-a purtat atât de rușinos.

Reflecția asupra faptelor rele din trecutul lui l-au făcut să se simtă foarte vinovat și să devină un om amărât. Simțea o dorință în inima lui de a se întoarce acasă și de a-și începe din nou viața. Apoi, și-a amintit cum le-a zis părinților lui că nu va mai veni la ușa lor niciodată. A fost tentat să creadă că, după cum s-a purtat cu ei, aceștia nu vor privi cu ochi buni revenirea lui acasă. După un timp, s-a hotărât să le scrie părinților lui și să le mărturisească tot ce a făcut greșit, spunând că s-ar întoarce dacă aceștia ar dori. Acum, el nu era sigur că ei îl mai vor. În scrisoare, el le-a scris că se va întoarce până la o anumită zonă, dar și-a cumpărat bilet pentru o distanță mai mare. De vreme ce casa lor era aproape de calea ferată, el le-a cerut să aranjeze un anumit semn pe care el să îl poată vedea din tren. Semnul era ca o batistă să fie legată de o ramură a unui copac care a crescut între casa lor și calea ferată. Dacă trecea trenul și el putea vedea batista legată de ramura copacului, atunci tânărul știa că este dorit. Dacă nu o vedea, atunci înțelegea și pleca mai departe.

În timp ce tânărul își termina povestea, vagoanele se apropiau deja de oraș. Dintr-o dată, a realizat că atunci când au ajuns aproape de curbă, el va putea să vadă casa lui. Fiind copleșit de emoții, el i-a zis colegului său: „Oh, domnule, uitați-vă pentru mine. Eu nu pot. Vă rog, uitați-vă și spuneți-mi ce vedeți”.

Slujitorul a privit pe geam și a zis: „Tinere, văd casa pe care mi-ai descris-o. Văd, de asemenea, un cuplu de bătrâni stand în fața casei, privind insistent în această direcție.”

Tânărul a zis: „Oh, domnule, dar puteți vedea batista în copac?”

Slujitorul i-a zis: „Repede, fiule, privește și tu! Nu este doar o batistă în copac, ci câte una legată pe fiecare ramură!”

Dumnezeu a folosit fiecare mijloc posibil pentru a-l face pe om conștient de dragostea Lui pentru el. Există, la fel ca în relatarea tânărului, câte o batistă în fiecare creangă din Pomul Vieții. „și celui ce îi este sete să vină; cine vrea să ia apa vieții fără plată!”

Cum să trăiești pentru Hristos

Ce se întâmplă după ce Îl accepți pe Hristos? La fel cum un copil trebuie să învețe să meargă în lumea de aici, la fel un copil sau un începător în Hristos trebuie să învețe să meargă din punct de vedere spiritual. Aici sunt câteva lucruri care sunt importante pentru un nou convertit care tocmai începe viața de creștin.

Înainte de toate, găsește o biserică spirituală bună. Hristos a zis ucenicilor Lui: „și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.” (Matei 16 : 18) Hristos a format Biserica, iar credincioșii ar trebui să fie parte din ea. Creștinii

ar trebui să meargă la biserică. Deși este bine să ascultăm programe religioase la radio sau la TV, acestea nu pot lua locul participării la Casa lui Dumnezeu. Unii s-ar putea să meargă din biserică în biserică. Acest lucru nu este bun. Este important să găsești o biserică unde ai cele mai mari oportunități ca să crești spiritual.

În al doilea rând, începe o viață activă de rugăciune. Niciun creștin nu poate să crească decât dacă este o persoană a rugăciunii. Dumnezeu este un Dumnezeu care răspunde la rugăciuni. Una dintre cele mai mari bucurii din viața creștinului este să îți vadă rugăciunile ascultate. Rugăciunea nu trebuie neglijată. Trebuie stabilit un timp și trebuie să ne rugăm zilnic. O viață fără rugăciune este o viață fără putere. Biserica Primară avea ora ei de rugăciune (Faptele Apostolilor 3 : 1). Hristos a acordat mult timp rugăciunii. La început ar putea părea că rugăciunile noastre sunt fără putere, dar pe măsură ce vei continua, vei vedea că te poți ruga mai eficient. Cu timpul, vei privi în urmă cu bucurie și încântare la sesiunile de rugăciune.

În al treilea rând, citește Biblia în mod regulat. Isus a zis: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” (Matei 4 : 4) Așa cum corpul tău fizic are nevoie de mâncare, la fel și sufletul tău trebuie hrănit. Creștem spiritual citind Cuvântul lui Dumnezeu. Probabil, cel mai bine este să începi să citești Evangheliile și cartea Faptele Apostolilor. Apoi, pot urma cărțile Geneza și Exod. Apoi citește cărțile istorice ale Psalmilor. La început, s-ar putea să nu înțelegi tot ceea ce citești în Biblie, dar nu te descuraja. Pe măsură ce citești, interesul tău va crește și Biblia va deveni o sursă de binecuvântări și edificare ce nu te va dezamăgi vreodată.

În al patrulea rând, mărturisește-L pe Hristos. Fii înțelept când îți spui mărturia, dar lasă ca lumea să știe care este locul tău. Te va respecta pentru asta. Isus a zis: „ De aceea, pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri” (Matei 10 : 32). Niciodată să nu uiți că ești o mărturie prin viața pe care o duci, la fel ca și prin cuvintele pe care le rostești. Este remarcabilă puterea pe care a avut-o asupra păcătoșilor mărturia unui tânăr.

Botezul în apă este o mărturie; acesta mărturisește moartea noastră cu Hristos, dar este și o demonstrație publică a credinței noastre. Isus a zis: „Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit” (Marcu 16 : 16). Botezul în apă este mărturia ta pentru lume care arată că acum aparții lui Hristos. Nu există bucurie mai mare decât câștigarea sufletelor pentru Hristos. Scriptura a zis: „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci.” (Daniel 12 : 3)

În al cincilea rând, fii un creștin autentic. O viață creștină este mai mult decât o profesie; este o posesiune. Mulți par să se gândească la faptul că adevărata religie este să ai o teologie corectă. Deși este important să crezi în doctrina corectă, doar teologia sau cunoașterea nu sunt suficiente. Trebuie să Îl avem pe Hristos în inimile noastre. Trebuie să Îl iubim pe Dumnezeu cu toată inima noastră, cu tot sufletul și gândirea noastră. Ar trebui să mergem mai departe de atât; noi trebuie să ne iubim aproapele, vecinii noștri la fel ca pe noi înșine. Isus a zis: „ Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” (Ioan 13 : 35)

Nu a existat o regulă mai bună decât regula de aur: „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă Legea și Prorocii.” (Matei 7 : 12)

În al șaselea rând, sprijină Evanghelia. Când a primit Iacov viziunea Betelului, el a făcut jurământul de a plăti zeciuiala Domnului (Geneza 28 : 20 – 22). O binecuvântare specială a fost promisă poporului lui Dumnezeu care e credincios în dăruirea zeciuiei (Maleahi 3 : 6 – 8). Porunca noastră de la Domnul este îndoită; dăruiește pentru predicarea Evangheliei și predică și tu Evanghelia. Isus a zis: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” (Matei 24 : 14). Noi toți ar trebui să fim creștini misionari.

În al șaptelea rând, fii un creștin separat. Prin aceasta nu vreau să spun că cineva ar trebui să fie singur și ciudat. Unii oameni cred că este spiritual să arăți trist sau îndoliat. Un creștin adevărat ar trebui să radieze și să fie bucuros. Nu este planul lui Dumnezeu ca poporul Său să fie trist sau melancolic. Chiar și Isus a zis: „nu fiți ca fariseii, cu un chip trist.”

Cu toate acestea, creștinii vor avea încercări care uneori pot fi grele. Există un diavol care caută să oprească și să lovească pe cei care sunt copii ai lui Dumnezeu. Totuși, prin credință poți birui și poți să trăiești deasupra atacurilor. Nu te lua după sentimente, pentru că acestea sunt temporare și se pot schimba. În schimb, ghidează-te după Cuvântul lui Dumnezeu care este permanent; nu se schimbă niciodată. Roagă pe Dumnezeu ca să te umple cu Duhul Său, pentru că prin puterea Duhului Sfânt noi putem trăi o viață victorioasă de creștini.

Nu mai privi înapoi după ce ai luat decizia importantă. După ce ai făcut tot ce ai putut, așteaptă. Există o mare bucurie în a-L sluji pe Hristos în această viață, iar în viața ce are să vină, vei moșteni viața veșnică.

Acceptă-L acum pe Hristos

L-ai primit pe Hristos? Mulți intenționează să facă decizia de a fi salvați mai devreme sau mai târziu, dar amână până când e prea târziu. Nu aștepta! Acceptă-L acum pe Hristos ca atunci când îți vei da ultima suflare pe acest pământ, să nu regreti că nu ai făcut aceasta. Astăzi s-ar putea să fie ultima ta oportunitate.

Imaginează-ți un alpinist, departe în Nord, adunând ouă de păsări marine. Acesta se lasă în jos cu o frânghie spre o stâncă, departe de el. În timp ce stă pe stâncă, frânghia alunecă și se balansează deasupra prăpastiei. Aceasta se balansează din nou spre el. Este mai aproape acum decât va fi vreodată. Ce poate face el? Încet coarda vine înapoi. Dacă pierde această șansă, următoarea va fi mai dificilă. Omul se balansează, face un salt și apucă frânghia. Aproape a leșinat pe stâncă în timp ce s-a legat mult mai bine ca să fie ridicat.

La fel este și cu Domnul. Hristos este aproape de tine astăzi. Poate că a mai fost aproape de tine, dar El este destul de aproape de tine ca să te ții de El. Îl vei accepta astăzi pe Hristos?

Pași necesari pentru mântuire

1. RECUNOAȘTERE: „ Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” (Romani 3 : 23). „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” (Luca 18 : 13) Trebuie să recunoști, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, că ești un păcătos.
2. POCĂINȚĂ: „...dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel.” (Luca 13 : 3) „ Pocăiți-vă, dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele” (Faptele Apostolilor 3 : 19). Trebuie să vezi groaza păcatului și să te pocăiești.
3. MĂRTURISIRE: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire.” (1 Ioan 1 : 9) „Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire” (Romani 10 : 10). Mărturisește-ți păcatele înaintea lui Dumnezeu.
4. RENUNȚĂ: „Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru care nu obosește iertând.” (Isaia 55 : 7) Părerea de rău pentru păcat nu este îndeajuns. Trebuie să ne lăsăm de păcat o dată pentru totdeauna.
5. CREDE: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3 : 16) „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.” (Romani 10 : 9). Crede în lucrarea completă a lui Hristos pe cruce.
6. PRIMEȘTE: „A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1 : 11, 12). Hristos trebuie primit în mod personal în inimă, prin credință, dacă vrei ca să ai parte de nașterea din nou.

Acum, dacă te vei ruga această rugăciune, te va ajuta să Îl primești pe Isus Hristos în sufletul și în viața ta:

Dragă Tată ceresc,
Îți mulțumesc că mă iubești,
Cer ca Fiul Tău, Isus, să vină în viața mea.
Știu că am păcătuit și Te-am întristat mult.
Îți cer ca să mă ierți de toate aceste păcate și să îmi cureți viața.
Ajută-mă ca să Te urmez pe Tine și învățăturile Tale.
Protejează-mă de Satana și de rău.
Învață-mă ca să Te pun pe Tine pe primul loc în toate gândurile și acțiunile mele.
Ajută-mă să-mi iubesc aproapele așa cum Tu m-ai iubit pe mine.
Și, Tată, arată-mi pas cu pas planul pe care L-ai pregătit pentru viața mea.
Îți ofer viața mea și pe mine însumi.
Te laud și te slăvesc, Domnul și Creatorul meu.
Îți voi mulțumi mereu pentru sacrificiul făcut de Fiul Tău pe cruce,

ca eu să pot avea viață veșnică cu Tine.
Ajută-mă să-i câștig și pe ceilalți pentru Hristos.
Aștept revenirea Ta pentru a mă lua în cer.
Vino curând, Doamne Isus, Amin.

CUM SĂ PRIMEȘTI BOTEZUL CU DUHUL SFÂNT?

1. Trebuie să fii născut din nou. Acest lucru înseamnă să ceri lui Isus să-ți ierte păcatele, iar tu să accepți iertarea lui Dumnezeu, știind că „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” și „oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.” (Romani 3 : 23, 10 : 9)
2. Dacă L-ai primit pe Hristos ca și Mântuitor al tău, Duhul Sfânt locuiește în tine. (Ioan 14 : 7; 1 Corinteni 3 : 16, 6 – 19)
3. Duhul Sfânt este o Persoană și va vorbi El Însuși dacă Îl vei lăsa.
4. Duhul Sfânt va folosi buzele tale, limba ta și vocea ta dacă Îl vei lăsa – la fel cum vorbești în limba română.
5. Atunci când ești plin de Duhul Sfânt, prin credință trebuie să începi vorbirea în limbi. Faptele Apostolilor 2 : 4 spune: „Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească.”
6. Să-L primești pe Hristos ca și Mântuitor a necesitat un act de credință. Vindecarea rezultă dintr-un act de credință. Vorbirea în limbi necesită credință.
7. Când, prin credință, începi să vorbești în limbi, Duhul Sfânt Îți va da cuvintele pe care să le rostești. Aici intervine supranaturalul.
8. Fiecărui credincios i se poruncește să „fie plin de Duhul Sfânt”. (Efeseni 5 : 18) Chiar și Maria, mama lui Isus, și frații lui de sânge, Iacov, Iose, Simon și Iuda (Matei 13 : 55; Faptele Apostolilor 1 : 14) și ucenicii Lui au primit. (Faptele Apostolilor 2 : 4) Primirea Duhului Sfânt nu este o opțiune.
9. Odihnește-te. „Iată odihna...” Isaia 28 : 12.
10. Duhul Sfânt este un dar. (Faptele Apostolilor 8 : 20; 2 : 38, 39; 11 : 27; Luca 11 : 13) Nu implori și nu lucrezi pentru un dar. Îl primești, pur și simplu.
11. Începe fiecare zi prin a te ruga în Duhul, pentru a te zidi spiritual pe tine – este ca și cum ți-ai încărca bateriile spirituale. (1 Corinteni 14 : 4, 18)
12. Primește acum gloriificarea lui Isus în inima ta și vorbirea prin credință în limbi necunoscute în timp ce Duhul Sfânt din tine o să îți dea cuvintele necesare.

